



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **Vinařství Noemi, s. r. o.**, IČO: 29358981
sídlem Vinohradská 1305/82a, 618 00 Brno
zastoupený daňovým poradcem **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s.
r. o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2024, č. j. 8929/24/5300-22441-708274

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 18. 12. 2017 č. j. 4886543/17/3011-50524-709425, č. j. 4886602/17/3011-50524-709425, č. j.

4886610/17/3011-50524-709425, č. j. 4886625/17/3011-50524-709425, č. j. 4886657/17/3011-50524-709425, č. j. 4886682/17/3011-50524-709425, č. j. 4886699/17/3011-50524-709425, č. j. 4886718/17/3011-50524-709425, č. j. 4886105/17/3011-50524-709425, č. j. 4886139/17/3011-50524-709425, č. j. 4886230/17/3011-50524-709425 a platební výměr č. j. 4886033/17/3011-50524-709425. Dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období květen až prosinec 2014 a leden až březen 2015 správce daně žalobci doměřil DPH v celkové výši 1 413 807 Kč. Současně žalobci vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně za uvedená zdaňovací období v celkové výši 282 756 Kč. Za zdaňovací období duben 2015 žalobci správce daně vyměřil DPH ve výši 988 749 Kč.

2. Žalovaný rozhodoval ve věci v pomyslném „druhém kole“, neboť jeho první rozhodnutí ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17087/19/5300-22441-708274, společně s rozsudkem krajského soudu ze dne 22. 6. 2021, č. j. 29 Af 58/2019-47, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 5. 2023, č. j. 8 Afs 262/2021-55 (dále také „kasační rozsudek“, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
3. Žalovaný opětovně neuznal žalobcův nárok na odpočet DPH u zdanitelných přijatých plnění v podobě dodávek vína od společnosti Wine-world company s.r.o., neboť žalobce neprokázal splnění podmínek podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „zákon o DPH“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce má za to, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 daňového řádu. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že z předložených důkazů nebylo možné seznat rozsah zdanitelných plnění. Pochybnosti navíc žalovaný vznesl poprvé až v řízení navazující na kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu. Žalobce upozornil na shodný obsah daňových dokladů od jiného dodavatele, které daňové orgány nezpochybnily, i objemy dodávaného vína od jiných dodavatelů, které žalovaného nevedly k provedení kontroly. Žalobce je tak přesvědčen, že prokázal hmotněprávní nárok na odpočet daně na vstupu, když předložil správci daně bezvadné daňové doklady, které nebyly ze strany daňových orgánů relevantním způsobem zpochybněny. Ostatně, daňové orgány stanovily společnosti Wine-world company s.r.o. daňovou povinnost i na základě daňových dokladů, jež ale v případě žalobce nepostačují k prokázání nároku na odpočet DPH. V tom žalobce shledává účelový postup. Žalobce předložil i doprovodné doklady, které nesly označení konkrétního produktu, množství alkoholu a jeho původ. Celní úřad ověřil správnost doprovodných dokladů, není proto důvodný závěr žalovaného, že žalobce neprokázal původ dodávaného vína.
5. Bylo povinností správce daně zjistit všechny okolnosti o žalobcem tvrzené přepravě druhým vozidlem. Sám žalobce k těmto informacím přístup objektivně neměl. Nemohl proto ani konkretizovat řidiče, jejichž výslech navrhoval. Žalobce se neztotožňuje s hodnocením svědecké výpovědi jednatele dodavatele Wine-world company s.r.o., pana J. L. Žalovaný měl výslech tohoto svědka provést znovu pro nesoulady podpisů na jednotlivých dokladech. Žalobce sporuje neprovedení výslechů A. L. a A. M., oba byli jednatele společnosti Dixo Group s.r.o. Mohli totiž potvrdit počátek obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností

Wine-world company s.r.o., neboť to byla právě společnost Dixo Group s.r.o., která žalobci tohoto dodavatele doporučila. Závěrem žalobce namítá, že žalovaný měl aplikovat závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 9. 11. 2021, ve věci C-154/20 a na něj navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, ve věci *Kemwater ProChemie, s.r.o.*

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozornil, že žalobce přehlíží závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 262/2021-55, které se ve velké míře promítají do posouzení jeho žalobních námitek. Žalovaný, vázán právním názorem v kasačním rozsudku, provedl výslech svědka T. B., který však odmítl vypovídat. Skutkový stav se tedy nikam neposunul, což je podle žalovaného předzvěstí nedůvodnosti žaloby. K jednotlivým žalobním námitkám pak žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém se zabýval stěžejními důvody pro nepřiznání nároku na odpočet DPH. Závěry judikatury navazující na rozsudky ve věci *Kemwater ProChemie, s.r.o.* nejsou v projednávané věci aplikovatelné, neboť žalobce neprokázal, že od deklarovaného dodavatele zdanitelná plnění vůbec přijal. Bylo by tedy předčasné zkoumat, zda tato plnění nemohl žalobci poskytnout jiný odběratel společnosti Wine-world company s.r.o. Argumentuje-li žalobce v žalobě ohledně deklarovaného rozsahu zdanitelných plnění standardy na trhu, obchodními zvyklostmi, „kupeckými výpočty“ a především pak obchodní spoluprací s ostatními žalobcovými dodavateli, činí tak zcela nadbytečně, neboť z daňového hlediska nelze plně porovnávat obchodní vztahy s různými žalobcovými dodavateli. Žalovaný má dále za to, že navržené svědecké výpovědi nemusel provádět z důvodu nevěrohodnosti svědka L., resp. nadbytečnosti v případě svědků L. a M.

IV. Ústní jednání konané dne 21. 10. 2025

7. Při ústním jednání jak žalobce, tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích a argumentaci, předestřené v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě. Žalobce na podporu této argumentace předestřel právní závěry, formulované v judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudku ze dne 20. 6. 2025, č. j. 2 Afs 147/2024-42, s nímž se dle jeho názoru postup žalovaného v nyní projednávané věci ocitá v rozporu.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Krajský soud předně uvádí, že rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí je v projednávané věci značně modifikován tím, že o věci již rozhodoval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku č. j. 8 Afs 262/2021-55 zavázal žalovaného právním názorem, aby v dalším řízení buď předvolal a vyslechl jako svědka účetního Wine-world company pana T. B., případně v novém rozhodnutí přezkoumatelně zdůvodnil, proč není potřebné či vůbec možné tento důkaz v nyní projednávané věci provést. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že z obsahu daňového spisu vyplývaly dostatečně relevantní informace, že tato osoba mohla objasnit skutkový stav projednávané věci, ačkoliv žalobce sám jeho výslech nenavrhol. I v takovém případě ale bylo povinností správce daně tuto osobu vyslechnout, neboť dle § 92 odst. 2 daňového řádu musí dbát, aby rozhodné skutečnosti pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

10. Současně je však třeba dodat, že tím se rozsah přezkumu zcela nevyčerpává. Jak konstatoval i Nejvyšší správní soud, „v případech, kdy o věci rozhoduje nejen krajský soud, ale posléze i Nejvyšší správní soud, je rovněž nutno vyslovené právní názory v obou rozhodnutích vnímat jako komplex. Závazný právní názor soudu je tedy spojením závěrů vyslovených krajským soudem spolu s reakcí na argumenty kasační stížnosti, případně závěry činěné z moci úřední, které uvede ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud, bez ohledu na to, zda jde o výrok kasační, zamítavý či odmítavý“ (srov. usnesení Nejvyššího správní soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007–75, bod 75). V projednávané věci Nejvyšší správní soud reagoval na další námítky žalobce tak, že je shledal nedůvodnými či nepřipustnými. Žalovaný i krajský soud jsou právními závěry o nedůvodnosti námitek vázání, což však nevylučuje jejich prolomení v případě změny skutkových či právních poměrů a dále při podstatné změně judikatury (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, bod 41). V projednávané věci přitom mohlo ke změně závazného právního názoru v některých otázkách stran uznání nároku na odpočet DPH dojít, neboť Nejvyšší správní soud umožnil případné doplnění skutkového stavu v důsledku výpovědi potenciálního svědka T. B. Byť tedy Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného, neznamená to, že otázky, jejichž řešení potvrdil, musejí být znovu *nutně* podrobeny přezkumu.
11. V pokračujícím daňovém řízení proběhlo doplnění dokazování. Správce daně provedl výslech svědka T. B., ten však vypovídat odmítl z důvodu nebezpečí trestního stíhání vůči své osobě dle § 96 odst. 2 daňového řádu (viz protokol o výslechu svědka č. j. 3958400/23/3008–60561-711819). Žalobce vznesl v odvolání námítku, že svědek se zjevně snažil vyhnout dalšímu trestnímu stíhání, žalovaný na ni reagoval v bodě [77] napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobce v žalobě na argumentaci žalovaného nijak nereagoval, krajský soud na vypořádání totožné žalobní námítky odkazuje na napadené rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný označil svědka T. B. za recidivistu není relevantní. Krajský soud pouze poznamenává, že deliktní právo rozlišuje recidivu stejnorodou a nestejnorodou, v obou případech však jistě lze pachatele označit za recidivistu.
12. Žalovaný taktéž v rámci doplnění zjistil, že při daňové kontrole u společnosti Wine-world company s.r.o. byly předloženy dva daňové doklady vystavené na žalobce (daňové doklady č. 8114 ze dne 10. 9. 2014 a č. 9514 ze dne 25. 9. 2014). Správce daně stanovil společnosti Wine-world company s.r.o. daň pomůckami, přičemž k tomu použil právě i tyto dva daňové doklady. Konstatoval však, že tato skutečnost nijak nezměnila zjištěný skutkový stav projednávané věci, neboť obsahově odpovídají daňovým dokladům, jež dokládal sám žalobce k prokázání svého nároku na odpočet DPH. Krajský soud ověřil tvrzení žalovaného ve správním spisu a s hodnocením daňových dokladů souhlasí. Skutečnost, že stejné daňové doklady byly v jiném daňovém řízení použity jako pomůcky ke stanovení daně, nemá na projednávanou věc vliv, neboť jak znovu krajský soud opakuje, daňové orgány řádně zpochybnily, že zdanitelná plnění popsána na daňových dokladech č. 8114 a č. 9514 skutečně dodal deklarovaný dodavatel (strany 20, 47 a 52 zprávy o daňové kontrole). Žalobní námítka je tedy nedůvodná.
13. Žalobce dále v daňovém řízení navrhl provedení svědeckých výpovědí A. L. a A. M., které měly ozřejmit počátek obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností Wine-world company s.r.o., neboť to byla právě společnost Dixo Group, s.r.o., kdo měl žalobci tohoto dodavatele doporučit. Žalovaný navržené výpovědi neprovedl, neboť je shledal nadbytečnými. V bodech [56] a [57] napadeného rozhodnutí s odkazem na zjištěný skutkový

stav uvedl, že obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností Wine-world company s.r.o. započala v květnu 2014, v té době však paní A. L. ještě nebyla jednatelkou společnosti Dixo Group, s.r.o., nemohla tedy počátek obchodní spolupráce osvědčit. Pan A. M. se stal jednatelem této společnosti již v roce 2013, avšak v té době už bývalý jednatel, M. M., přislíbil, že v roce 2014 bude ještě za společnost zařizovat zakázky. Současně žalovaný uvedl, že navržení svědci nemohli osvědčit uskutečnění zdanitelných plnění, neboť se jich v žádné kapacitě neúčastnili.

14. Krajský soud s žalovaným souhlasí. Skutečnost, že společnost Dixo Group, s.r.o. doporučila žalobci nějakého jiného dodavatele vína, nemá žádnou spojitost s tím, zda žalobce od doporučeného dodavatele přijal konkrétní plnění. Navržené výpovědi tudíž nemohly vést k unesení důkazního břemene ohledně předmětu, rozsahu či samotnému uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný nepochybil, pokud navržené výpovědi A. L. a A. M. neprovedl.
15. Žalobce v žalobě sporuje i neprovedení opakované výpovědi J. L., neboť žalovaný mohl svědka konfrontovat ohledně možných rozporů v podpisech na daňových dokladech. Žalobce obdobnou námitku vznesl již v „prvním“ kole soudního řízení před krajským soudem, který se jí zabýval v bodech [25 až 27] rozsudku č. j. 29 Af 58/2019-47, kde se ztotožnil s žalovaným, že původní výpověď svědka L. byla nevěrohodná a taktéž nadbytečná, protože pomocí ní měly být dosvědčena pravdivost daňových dokladů, tedy nikoliv faktické provedení zdanitelných plnění. Provedený výslech tak ani nemohl vést k unesení důkazního břemene žalobcem. Nejvyšší správní soud tyto závěry potvrdil proto, že žalobce v kasační stížnosti nic nového nenamítal. I nyní krajský soud konstatuje, že žalobce svoji argumentaci nijak nerozvedl, téměř jakoby závěry kasačního rozsudku ignoroval. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud neprovedl opakovaný výslech svědka J. L. Pokud žalobce v rámci ústního jednání na podporu svých tvrzení o nesprávnosti postupu žalovaného odkazoval na citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 147/2024-42, krajský soud k tomu uvádí, že i ve světle argumentace Nejvyššího správního soudu postup žalovaného ob stojí. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zřetelně zdůraznil, že *„opakování výslechu svědka je zásadně možné pouze tehdy, pokud výslech nebyl proveden v souladu zákonnými pravidly, pokud byl výslech proveden v jiném daňovém řízení a jsou splněny podmínky § 93 odst. 3 daňového řádu, nebo pokud se má svědek vyjádřit k novým, dosud neprojednaným okolnostem věci (rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 Afs 304/2018-42, bod 28 a tam citovaná judikatura). Stěžovatelka však nic takového netvrdila. Opakovaným výslechem chtěla prokázat skutečnosti, k nimž se svědci buď již vyjádřili, nebo uvedli, že nemají bližší informace.“* Ostatně právě posledně uvedený případ koresponduje s postupem žalobce, který se opakováním výslechu snažil rovněž zvrátit tvrzení jdoucí v jeho neprospěch.
16. Vzhledem k tomu, že doplněním dokazování nedošlo ke změně zjištěného skutkového stavu věci, neměl žalovaný z pohledu krajského soudu ani prostor prolomit závazný právní názor v kasačním rozsudku. Pokud tedy žalobce v odvolání a správní žalobě vznášel námitky, které již posoudily krajský soud i Nejvyšší správní soud v žalobcův neprospěch, žalovaný byl tímto posouzením vázán (§ 78 odst. 5 a § 110 odst. 4 s. ř. s.). Jde tak k tíži žalobce, že dělá stejnou věc znovu a znovu očekávajíc jiný výsledek.
17. Námitce, že v případě zdanitelných přijatých plnění od společnosti VINOCOM CZ s.r.o., u kterých správce daně nárok na odpočet DPH žalobci uznal, totožný obsah daňových dokladů k prokázání splnění podmínek dle § 72 a § 73 zákona o DPH postačoval, se žalovaný věnoval v bodech [82 až 84] napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v případě plnění od

společnosti VINOCOM CZ s.r.o. (na rozdíl od společnosti Wine-world company s.r.o.) žalobce předložil i jiné důkazy, které provedení plnění osvědčovaly. Žalobce současně pomíjí, že obdobnou námitku shledal nedůvodnou i Nejvyšší správní soud v bodě [51] kasačního rozsudku.

18. Žalobce zopakoval i svá tvrzení ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany daňových orgánů, protože nezjistily totožnost řidiče vozidla SPZ X. Žalovaný na tuto námitku reagoval v bodě [58] napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že z poskytnutých informací společnosti provozující toto vozidlo vyplynulo, že vozidlo SPZ X v době, kdy se měla uskutečnit zdanitelná plnění, neopustilo území města Brna, což vylučuje, že by tímto vozidlem docházelo k přepravě vína žalobci. Nejvyšší správní soud v bodech [47 až 49] kasačního rozsudku potvrdil předchozí závěr krajského soudu, že žalobce dostačeným způsobem nekonkretizoval svůj důkazní návrh na provedení výpovědi řidiče zmíněného vozidla. To se mu nepodařilo ani v pokračujícím daňovém řízení, krajský soud se proto s námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného neztotožňuje.
19. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobce v pokračujícím daňovém řízení nepředložil žádné důkazy, kterými by prokázal, že zdanitelná plnění, z nichž si nárokoval odpočet z DPH, skutečně uskutečnil. Neunesl tak důkazní břemeno a nesplnil proto podmínky dle § 72 a § 73 zákona o DPH.
20. Žalobce v závěru žaloby namítl, že odmítnutí nároku na odpočet DPH pouze proto, že nebyl prokázán deklarovaný dodavatel, je v rozporu s judikaturou ve věci *Kemwater ProChemie, s. r. o.* Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [25] kasačního rozsudku, tato judikatura se zabývala otázkou daňových podvodů, případně řešila situaci, kdy byla prokázána faktická existence zdanitelného plnění. Tento postup by byl namístě až v situaci, kdy jsou pochybnosti pouze o deklarovaném dodavateli jako formální podmínce nároku na odpočet DPH, nikoli o samotném rozsahu přijatého zdanitelného plnění, tj. o splnění podmínky hmotněprávní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Afs 9/2021-102, bod 28). V projednávaném případě však měly daňové orgány pochybnosti nejen o deklarovaném dodavateli, ale vůbec o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu. Jelikož v pokračujícím daňovém řízení žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil, není ani prostor pro aplikaci závěrů této judikatury.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí

být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. října 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu